

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
27. červen Léta Páně 2021

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E 7-8

ČERVENEC – SRPEN

K O N E C

června bývá časem změn, a letos to platí i pro naši farnost. Martin, náš pastorační asistent, tuto službu končí; více se k tomu dozvíte od něj samotného uvnitř Vinice. Věříme, že bude i nadále patřit do našeho společenství, jakkoliv „jen“ z pozice jednoho z mnoha dobrovolníků, kteří svou činností život farnosti vytvářejí. Bude to velká změna především pro něj, nicméně i pro nás jako farnost. Až si uvědomíme, co všechno nám bude chybět, přijde čas mu za jeho dlouholetou práci poděkovat. A poděkovat i všem, kteří pochopili Ježíšova slova, že dělník má právo na svou mzdu, a pokud jim

to situace dovolila, pomáhali s financováním Martinovy práce.

Nyní nastává čas hledat, jak život farnosti zajistit dál. Na běžnou agendu, jako je tvorba farního časopisu, snad náhradu najdeme, mnohem obtížnější však bude předání Martinovy role tahouna aktivit, které naši komunitu přesahují. Sůl v pytlíku přitom jen těžko může být solí Země. Berme novou situaci jako výzvu, která nám může pomoci znovu promyslet, jak napomáhat budování Božího království v prostoru Vršovíc. Povzbudit nás v tom může praslovanský kořen slova konec, který má i další význam, totiž začátek. *MiM*

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Setkání pastorační rady 15. června 2021

V úterý 15. června se uskutečnilo setkání členů pastorační rady. Nejprve nás Hanka Kučerová Rechnerová informovala o odvozu věcí ze sbírky pro bezdomovce a farnících, kterým naše charita pomáhá.

Během prázdnin bude v naší farnosti pouze jedna nedělní bohoslužba v 9.30 hod., po které bude následovat (v případě zájmu) farní kafe. Prosíme ochotné organizátory, aby se zapisovali do tabulky v kostele sv. Václava.

Dalším tématem setkání byly akce farnosti, které jsou plánovány na září tohoto roku. Výročí posvěcení kostela sv. Václava chceme oslavit Dnem farníků, který se bude konat v neděli 19. září. Proběhne pouze jedna mše svatá od 10 hodin v kostele sv. Václava, poté bude následovat program. Po společném obědě bude možnost se zúčastnit přednášky v kostele, v prostoru za kostelem bude pro děti připraven program a trampolína. Mluvílo se o tom, co je třeba zařídit a kdo se o to postará.

Druhou plánovanou zářijovou akcí jsou Svatováclavské slavnosti, které by se měly uskutečnit v úterý 28. září. Začnou mší svatou v 17 hodin v kostele sv. Václava a následný program je určen pro širokou veřejnost. Původně byly plánovány na loňský rok, bohužel z důvodu pandemie se nemohly uskutečnit. Doufáme, že letos bude situace příznivější.

Na závěr setkání P. Artur poděkoval

Jiřince Haaszové za její dlouholetou činnost v ekonomické radě naší farnosti i její pravidelnou účast na setkáních pastorační rady.

Příští setkání pastorační rady je plánováno na úterý 31. srpna. *LH*

Rozloučení pastoračního asistenta

V říjnu to bude devět let, co se mi narodila první dcera. Narodila se přidušená a nedýchala, dneska je z ní elegantní, moudrá slečna. Do farnosti jsem jako pastorační asistent nastupoval pár týdnů před tím. Až se jednou na těch uplynulých devět let budu dívat zpátky, myslím, že je budu vnímat jako nejkrásnější období mého života. Nejen kvůli tomu, že v té době byly moje holky malé, že jsem dokončoval doktorské studium, byl jsem ještě relativně zdravý a oba moji rodiče byli naživu, nejen proto, že jsem měl velké štěstí na šéfy, že jak Stanislaw, tak Artur byli ohleduplní, přátelští a féroví nadřízení, pod kterými bylo hezké a poučné pracovat. Ale i proto, že jsem tady, uprostřed Prahy, našel komunitu, o které jsem nevěřil, že by mohla existovat. Skutečné společenství, velkou skupinu lidí, kteří se navzájem znají, starají se o sebe a záleží jim na sobě. Netušil jsem, že se něco takového dá ve velkoměstě najít. A shodou okolností, vypomáhat tomuhle společenství bylo devět let mojí prací. Nevěřím, že ně-

kdy najdu podobně krásné zaměstnání. Nevěřím, že můžu ještě zažít takhle krásná léta.

Už delší dobu jsem ale vnímal, že je načase tuhle pozici opustit. Že jsem se trošku vypotřeboval a opotřeboval, že směr a atmosféra ve farnosti se změnila víc, než jsem se změnil já a že se ze mě stává relikv dřívejších dob. Jakási blednoucí vzpomínka na minulost. V srpnu nastoupím do nové práce a ve farnosti si ponechám jen pár aktivit jako dobrovolník.

Někteří mi v dobrém duchu malinko vyčítají, že odcházím teď, když se farnost vzpomíná z pandemie a potřebuje znovu stavět na nohy. A já sám jsem zpytoval svědomí, jestli neutíkám jako zbabělec. Ale já mám dojem, že právě tahle krize je příležitost zamyslet se hlouběji, začít věci dělat jinak, udělat razantnější změny. Problém je v tom, že já už nejsem nové koště a metu čím dál mizerněji. Víím a pamatuju toho příliš, než abych se zmohl na nějaký radikální řez. Opravdu jsem přesvědčen, že můj odchod může v posledku Vršovické farnosti pomoci najít nový směr.

Ta zkušenost devíti let se nedá jednoduše shrnout. Kdybych ji měl přetavit do nějakého chytlavého bonmotu, řekl

bych: Vy jste farnost. Vy, laikové, co se zajímají natolik, aby si občas otevřeli farní věstník, i když se možná ani jinak nezapojují a na mši přijdou třeba jen občas, ale i vy, kteří tu potíte krev, zadarmo dřete a snažíte se vsí silou udržet to, co považujete za hodnotné. Vy jste farnost. Kněží se střídají. Asistenti se střídají, jeden táhne tam, druhý táhne v protisměru, ale konec konců jste to vy, kdo vytváří kontinuitu, stabilitu, kvůli komu tu ty kostely stojí a ti preláti „prelátují“. Vy jste farnost. Vaše slovo platí. Vy vždycky budete tahat za delší konec a vždycky budete mít schopnost prosadit si svou. To je prostě fakt, nehledě na to, jak nepokorně a „protestantsky“ to někomu může znít. Ne, nejste „ve farnosti“. Není tu pro vás, nejste tu pro ni. Jste farnost. Na to si nikoho najmout nemůžete, na to vám nikoho nemůžou jmenovat.

Jsem strašně rád, že jsem tohle společenství poznal, myslím na spoustu konkrétních lidí, které prostě nechci a nemůžu přestat potkávat. Ani se dneska nezmůžu na pointu, tenhle text prostě skončí sentimentálním „díky“ a „neloučíme se“. Třeba se pletu a za rohem čekají další zlatá léta. Pro vás, pro mě, pro farnost... *Martin*

P R O S T O R *pro sdílení myšlenek a nápadů*

O vděčnosti

„Být vděčný znamená rozpoznat Boží lásku ve všem, co nám bylo dáno“

Thomas Merton

Texty pro léto po předchozí dva roky jsem vybírala z knížky Myšlenky a modlitby Alfonsa Pereiry, jezuita, němec-

kého teologa. Byly to převážně modlitby – prosby jako prázdninová litanie a přímlyvy pro dobu dovolených.

V letošním roce jsem pro vyvážení, pro napsání textu povzbuzení nejen na letní měsíce vzala do rukou knížku bratra Jaro Křivohlavého. Knížku O vděčnosti s Jaro Křivohlavým, vydanou Karmelitánským nakladatelstvím v roce 2007, napsal PhDr. Jaro Křivohlavý (1925-2014), český psycholog a spisovatel, universitní profesor, zabýval se psychologií zdraví, přednášel na Karlově universitě. Byl členem Česko-bratrské církve evangelické, presbyterem, patnáct let laickým členem vedení této církve.

Jeho oblíbený biblický verš zní: „Tak praví Hospodin: Neboj se ... jsi můj ... Když půjdeš ohněm, nespálíš se, plamen tě neožehne ... V mých očích ses stal drahým ... miluji tě ... neboj se, neboť já jsem s tebou“ (Iz 43,1.2.4.5). Vděčnost probírá v krátkých dvoustránkových kapitolkách z různých úhlů pohledu s praktickými příklady (z práce psychologa a laického kazatele).

Uvědomujeme si, že součástí modliteb mají být nejen přání a prosby, ale i *chvály a díky*, jako projev vděčnosti Otci, i dřív, než dar dostanu. Děkovat za vše, co nás obklopuje a potkává – životní podmínky, situace, události, lidé. V mladém a středním věku bere většinou člověk zdraví, úspěch, dobré vztahy jako samozřejmost, ale s přibývajícím časem vidí, že to není samozřejmost, že jsou to dary.

Jak se mluví o vděčnosti v Bibli?

Slovo „vděčnost“ nepatří v Bibli k nejčastějším. Jádrem biblického pojetí vděčnosti je pravděpodobně v biblické

zvěsti o dobru. Bible říká, že dobrota a dobro je Bůh. Dobro je samou Boží podstatou. A co má a může dělat člověk? Může za prokázané dobro přicházející z tohoto pramene děkovat a Dárce chválit. Proto nacházíme v Bibli tolikrát výzvu k chválení. Proto je děkování nedílnou součástí všech modliteb. Děkujícím modlitby začínají. Např. v žalmu 118, v žalmu 100, v žalmu 117 „Chvalte Hospodina, všichni lidé, oslavujte ho, všechny národy.“

Postoj vděčnosti je možno mít v jakýchkoliv životních okolnostech, protože na nich není závislý. Je životně důležité, aby se lidé naučili počítat, co dobrého přijímají, a tak se naučili si toho vážit. Jinak se mohou utápět v počítání ztrát. (Každý večer si udělat „prověrku“ kladných zážitků právě končícího dne, všímat si i drobných detailů.) Vděčnost otevírá dveře do plnosti života. Mění to, co máme, v dostatek. Chaos mění v řád a zmatek v ujasnění. Vděčnost mění jídlo v hostinu, dům v domov, cizince v přítele. Vděčnost dává smysl tomu, co jsme prožili. Vděčnost přináší pokoj do dnešního dne a vytváří vizi pro naše zítřky.

Vděčnost je naším průvodcem i v tragických chvílích. Upozorňuje nás na to, že dobro se může objevit i tam, kde ho neočekáváme. Příklad muže, jehož těžce nemocná žena jen ležela a vydávala dosti nesrozumitelné zvuky. Když zemřela, řekl mi: „Jsem vděčný za to, že jsem s ní mohl prožít několik let a být jí pomocí. Nemohla sice moc mluvit, ale pohledem mi toho tolik napovídala a tak mi za vše děkovala, že mi život s ní byl radostí.“ Vděčnost v mezilidských vztazích je tím, co pomáhá člověku

překonávat hranici mezi jeho vlastním sobectvím a přátelským vztahem k druhému. Vede člověka k tomu, aby se stal zralějším a moudřejším, měl dobré vztahy s ostatními a žil smysluplnějším životem.

Vděčnost je víc než pocit, je to způsob života. Otevírat oči pro kladné věci v životě se dá cvičit. Metoda se jmenuje „naikan“, pochází z Japonska, a úkolem je uvědomit si, co se odehrává mezi mnou a druhými lidmi při setkávání. Pokusit se to postupně měnit k dobrému. Základem metody jsou tři otázky:

A: Co jsem dnes od druhých lidí přijal? (Uvědomit si obdarování, připomenout si kladné věci.)

B: Co jsem dnes druhým lidem dal? (Jak jsem přemohl sám sebe, svůj egoismus, a udělal něco dobrého.)

C: Jaké těžkosti, problémy a obtíže jsem dnes svým jednáním druhým lidem způsobil? (Otázka směřuje do vlastního srdce - zlé myšlenky, pocit převahy nad druhými, ...)

Při zodpovídání těchto otázek je možno myslet jak na situace v rodině, tak v zaměstnání či při jakékoliv sociální aktivitě. Nejjednodušší formou tohoto cvičení je soustředit se na tyto otázky večer před ukončením dne (deset minut).

Budeme-li na každém kroku děkovat za vše dobré, co dostáváme, bude náš život plný radosti. A za vše děkovat - kdo to pochopil, prohlédl k samému jádru tajemství lidského života. Vhodnou formou vyjádření vděčnosti je i hudba a zpěv. Píseň - chvalo zpěv může být vyjádřením díky, případně až modlitbou. Oč při chvále jde jako projevu vděčnosti, vyjadřuje i česká lidová píseň

Není lepší na tom světě, nežli Boha
ctíti,
jeho vzývat, jemu sloužit, jeho velebiti
...

Chválu jako projev vděčnosti vyjadřují i písně, u nichž známe autora. Tomu jsme vděčni za to, že je složil.

Závěrem uvádíme píseň, kterou složil Claude Fraysse, český text Miloš Rejchrt (Evangelický zpěvník - Dodatek):

Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci
vzít.

Ty líp nežli já víš, co mi prospívá, co
přebývá a schází.

Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci
vzít.

Ty líp než já víš, co vede k tobě blíž.
Haleluja.

Stůj při mně, když se zdá, že krátí se
den.

Ty líp nežli já víš, kdy se rozednívá,
kdy začít má tvé ráno.

Stůj při mně, když zdá se, že krátí se
den.

A půjdu-li tmou, ty uchop ruku mou.
Haleluja.

Jana Gottwaldová

Mariina legie - dopis

Naši milí modlíci se členové, srdečně vás zdravíme a doufáme, že jste v pořádku.

Letošní letní dopis bychom rádi pojali jako „speciál“ věnovaný naší velké radosti - znovupostavení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Vždyť vaše modlitby na tom mají svůj podíl.

K obnovení sloupu přispělo v průběhu uplynulých sta let nejrůznějšími způsoby mnoho, mnoho lidí i skupin - mezi nimi i Mariina legie.

Po svém zhotovení v roce 2001 byla replika sochy Panny Marie umístěna na dočasný kovový sloup u boční zdi Týnského chrámu tzv. „v koutě“. Zde jsme se každého třetího dne v měsíci scházeli ke společné modlitbě růžence (sloup byl stržen 3. 11. 1918). Bývalo nás asi dvanáct, z toho 4-6 legionářů. Pod věrným a rázným vedením Josífka Bekery jsme potom s hlasitou modlitbou pokračovali k základnímu kameni a dále do kostela sv. Jiljí na mši svatou a loretánské litanie. Ze začátku nám nepřišlo snadné a příjemné modlit se nahlas na veřejnosti, ale postupně jsme se v tom výborně vycvičili.

Jak jsme žasli a děkovali, když po udělení povolení Magistrátem v lednu 2020 přišla proticovidová opatření a vytvořila tak naprosto a netušeně úžasné podmínky pro stavbu sloupu. 4. 6. byl sloup osazením Immaculaty dokončen. Vzápětí se zde každou středu v 17 hodin začali lidé scházet k modlitbě růžence. Obvykle je nás asi patnáct, z toho 3-4 legionáři. 15. 8. byl sloup slavnostně posvěcen. Nádherný zážitek byl, když na podzim 2020 byly kostely uzavřeny. U sloupu totiž šest nedělí po sobě prožívalo 200-300 lidí v tichosti a usebrání mši svatou na místě, kde jindy neustává turistický ruch a shon. Opět jsme žasli, když na jaře 2021 bylo na dlažbě náměstí symbolicky namalováno 25 000 bílých křížů za oběti pandemie - Madona Ry-

necká je tak mohla přijmout pod svůj ochranný plášť. 29. 5. 2021 se konala Mariánská pouť Prahou na poděkování za obnovení Mariánského sloupu. Otec arcibiskup Duka nám požehnal se slovy, že sloup je dílem Božího lidu.

Z našeho prezidia Rosa Mystica chodíme pravidelně „ke sloupu“ dvě. Maminka už třináct let a já (dcera) devět let. Střeďeční modlitby bychom nevynechaly ani za nic. Cítíme se být poctěné, že smíme být součástí něčeho takového. Moc mě baví starat se o květiny - vždyť lidé jich nosí záplavy. Stále někdo přichází zapálit svíčku, krátce se pomodlit, v duchu poklonit nebo jen tak podívat. Místo jakoby zvláštním způsobem přitahuje malé děti. Mnoho lidí také usedá na schody, které k tomu přímo vybízejí, aniž si uvědomí, že právě obdrželi dotyk Maminky. Přicházejí ovšem i odpůrci. Zdá se mi, že sloup je místem pravdy - leccos vychází najevo, co bych raději skryla.

Mám svůj sen - kéž by se u sloupu modlil růženec každý den.

Děkujeme vám, naši milí, za všechny modlitby a oběti, kterými jste k obnovení sloupu přispěli. Prosíme vás, neste jej a ty, kdo k němu přicházejí, ve svých modlitbách i nadále.

Přejeme vám požehnané léto a hodně zdraví.

Za prezidium Rosa Mystica
Hana Řehořová, prezidentka
V Praze 13. 6. 2021

Caravaggiův obraz Nevěřící Tomáš

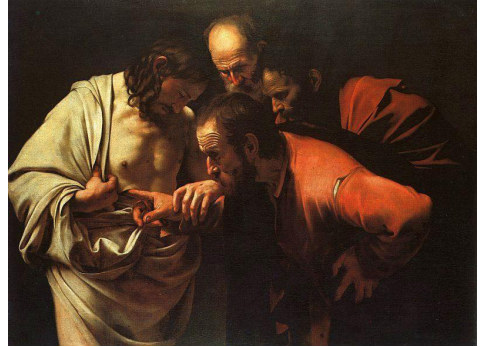
Ze začátku Velikonoc máme v paměti ten příběh o Tomášovi. Avšak jeho zobrazení od Caravaggia je překvapivé. Vždy jsem myslel, že Kristova výzva k dotknutí se ran byla Tomášem neaplněna. Že ony důkazy ukřižování stačilo apoštolovi jen vidět, ani nebylo třeba se dotýkat.

Caravaggio nám poskytuje ale jiný pohled. Tomáš s naprostým zaujetím vkládá prst do Kristovy rány. Dokonce tak, že mu pozvedá kůži na okraji. Na to vše hledí jak u vytržení z nějakých dvaceti třiceti centimetrů, až se mu krčí čelo. Onen prst je vyoseným ústředním bodem celého obrazu.

Dalším překvapením je, že Kristus uchopil Tomášovu ruku a přitahuje ji do své rány. Snad aby překonával zbytky apoštolova ostychu. Žádné „jako“, ale „opravdu“!

Celý ten zobrazený výjev přímo směřuje k Tomášovu prohlášení Kristova božství. Snad další vteřinu padne Ježíšovi k nohám a pronese známé souvětí.

Ale to nejsou všechna překvapení. Za Tomášem je Petr a za ním další z apoštolů. Očekával bych, že jsou již „staří mazáci“, Kristus se jim zjevil již jednou, uvěřili mu a ani je nenapadne se těmi ranami podrobně zbývat. Možná bych čekal, že Tomášovy pochyby budou brát s nadhledem, snad i káravě, jak malá je jeho víra. Ale zde je tomu zcela jinak. Využili situace a sami se přesvědčují. Petr se netváří o nic méně zaujatě než Tomáš. Nahýbá se mu přes rameno

a sleduje Tomášův prst stejně pozorně jako další z učedníků.

Povšimněte si další symboliky. Tomáš i Petr jsou oblečeni do roucha rudé barvy, symbolu mučednictví. Tomášovo roucha má u ramene díru. Vypadá jako prasklý šev. Ne náhodou se tato díra tvarem podobá oné ráně, do které strká prst. Svatý Tomáš byl totiž probodnut. Nabízí se zde paralela, že zkoumá nejen Kristovu ránu, ale zároveň i tu svoji, jejímž důsledkem zemře mučednickou smrtí.

Může tento obraz být v něčem inspirací pro náš život? I když jsme pokřtěni, chodíme ke svátostem, jsme ve skutečnosti nevěřící Tomášové. Nemusíme z toho být nešťastní. I ti, kteří Boha znají lépe, se s námi o jeho Božství potřebují přesvědčovat stále dokola, stejně jako my. A je tu ona Kristova ruka, která nám v tom všem pomáhá.

Tato scéna se opakuje i v našem životě. Jen si to často neuvědomujeme. Dávejme si na to pozor, abychom byli schopni alespoň jednou za čas z hloubi srdce dojít k tomu nejkrásnějšímu Tomášovu poznání: „Pán můj a Bůh můj!“

Michal Žilka

PRÁZDNINOVÝ ROZPIS BOHOSLUŽEB

neděle 9.30 u sv. Václava
úterý 18.00 u sv. Mikuláše
středa 18.00 u sv. Václava
čtvrtek 8.00 u sv. Mikuláše

Příležitost k svátosti smíření a duchovnímu rozhovoru ve středu a v neděli půl hodiny před mší svatou nebo po domluvě s knězem.

PLÁN NADCHÁZEJÍCÍCH AKCÍ

Každou prázdninovou neděli kafe po mši
(zapíše-li se dostatek pomocníků, zápisový arch je u sv. Václava za lavicemi)

- 29. 7.-1. 8. Cyklovýlet pro mládež
- 15.-22. 8. Farní tábor v Čechtích
- 3.-5. 9. Výlet mládeže na vodu
- 19. 9. Farní den se společným obědem (jedna mše v 10.00)
- 28. 9. Svatováclavský průvod

Na akce je možné se registrovat na farním webu (na stránce příslušné události).

Kontakty

farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

tel: 607 084 855

farar@farnostvrsovice.cz

výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

email: pavel-krizek@volny.cz

pastorační asistent

 Martin Peroutka

tel.: 702 075 417

email: asistent@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz, tel. 271 742 523. Neprodejně, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 5. 9., příspěvky dodávejte nejpozději do středy 25. 8. Kontakt: svatovinice@centrum.cz, tel: 702 075 417. Šéfredaktor: Martin Peroutka. Redakční rada: Artur Matuszek, Jana Šachlová. Přispěvatelé: Míla Müller ml. (MiM), Jana Gottwaldová, Lída Hobzová, Hana Řehořová, Michal Žilka. Korektura: Jana Šachlová. Sazba: Slávek Heřman. Tisk: Martin Peroutka. Výtisky pro nás zkompletovali: Polákoví.